

MARIE
DOMSKÁ

HOST

PRVNÍ ROMÁN Z CYKLU KCHRAT

NEJASNÉ
HRANICE

© Marie Domská, 2024

Cover art and illustrations © Petr Štich

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2098-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-2099-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2100-5 (MobiPocket)

DRAVEC

Přelomový hororový sci-fi film s variantou virtuálního game módu... otevírá nový pohled na nebezpečí ukrytá ve vesmíru. Nejenom planety s krvelačnou faunou a flórou, ale i samotný otevřený prostor se stává místem, kde může na astronauty čekat skrytý predátor...

Když se průzkumná loď Cerberos náhle odmlčí, nikdo nepředpokládá, že by se s posádkou mohlo cokoli vážného stát. Letěli přece prozkoumat hromadu obyčejného neživého kamenní poletujícího ve volném prostoru. Kapitán Wayne, který posádce vyráží na pomoc, se ale záhy přesvědčí, že nic není takové, jak se může na první pohled zdát. Že i kameny mohou ožít a mají zatraceně ostré hrany...

W/AYNE503

Tak tohle byla paráda! Nejen že je Dravec dokonale zpracovaný, takže se dokáže opravdu skulit do hroudy černého kamene a vzápětí vás zase ocasem rozsekat na kaši. Ale díky adaptabilní AI zaútočí odkudkoli, kde rozpozná sebemenší slabinu. Zapomente, před čím vás varovali předchozí hráči Game-Filmu, každý scénář je jiný. U mě poprvý udeřil na okýnko v kajutě 08. Málem jsem se podělal. FYI dá se to zkouknout víckrát a pokaždý jinak.

1. VAROVÁNÍ

Takže to je konec, problesklo jí hlavou. Červené světlo nad otvorem po dveřích pohaslo a opět se rozsvítilo, ale najednou už jeho poplašné volání nebylo tak naléhavé. Třestivý jekot alarmu začal v uších slábnout, až zbylo jen dunění strachu. Náhle nebyla schopná vybavit si všechny protokoly a projít je znovu, jestli na něco nezapomněla.

„Konec,“ zašeptala rezignovaně. Zvuk hlasu uzavřený v helmě skafandru zněl podivně cize. Roztřásla se. *Ještě dlouho ne*, uvědomila si mnohem horší věc, *ještě dýchám*.

Prsty sevřela dýchací masku. Neměla by si ji strhnout a ušetřit si dlouhé bolestné umírání? Jak to vlastně bolí, když člověku dojde vzduch? Ne, to nedokáže. Oči se jí zalily slzami.

Záblesk a otřes dalšího výbuchu ji přiměl schoulit se do klubíčka. Propukla v pláč. *Ne! Stop!* Musí se vzchopit a uklidnit, aby zbytečně nespotřebovávala zbývající kyslík. Soustředila se na dech a pak si to uvědomila. Zděšeně otevřela oči. Světlo nad dveřmi pohaslo a alarm utichl. Veškerá energie lodi byla nenávratně pryč.

Ne! chtělo se jí křičet, ale nebylo na koho. Kdo by ji slyšel? Neměla by už vidět ten pověstný celý život? Jak dlouhé to bude? Nahmatala okraje helmy, odhodlaná ji sundat. „Teď,“ vykřikla, ale nedokázala to. Jen srdce se jí rozbušilo jako na poplach.

Znenadání postřehla záblesk. Podvědomě se schoulila, ale něco nebylo tak, jak očekávala. Proč necítila další výbuch? Opatrně pootevřela oči.

Ostré světlo zalévalo kout skříně, ve které se zaklínila, aby nepoletovala kajutou, když selhala umělá gravitace i všechny

pokusy o záchranu. Za ním tušila mohutnou postavu. Mimo-
děk přepočítala všechny členy posádky, které viděla mrtvé
nebo umírat, aby se ujistila, že před ní nemůže stát někdo
z nich. Pak jí do zorného pole vplula nelidská ruka.

Zděšeně skryla hlavu za lokty. Ale vypadalo to jako gesto,
ne jako útok. Zarazila se a znovu k němu vzhlédla.

Stín zopakoval pohyb prstů pomaleji.

„Ptáš se, jestli jsem OK?“ svařila obočí a zaclonila si oči
v naději, že nahlédne za oslňující zář. „Nezraněná,“ řekla a sou-
časně provedla odpovídající gesto, protože netušila, jestli ji
cizinec přes dýchací masku slyší. Možná už je všude kolem
vakuum. Až na pár modřin a odřenin, dodala v duchu.

„OK,“ ukázal, že rozumí. „Kolik vzduchu?“ Znal nouzová
gesta, která používali lidé, ale člověk to přece být nemohl. Ne-
znala nikoho tak obrovského.

„Jak to mám sakra vědět,“ zašeptala pro sebe a pokusila se
vyhrabat ze své skrýše. Náplň měla za zády a displej na zápěstí
praskl, když prchala do bezpečí a výbuch ji odhodil na zeď.

Natáhl ruku, aby jí pomohl ven. Světlo se v tu chvíli sto-
čilo stranou a ona strnula děsem. Okamžitě jí prolétlo hlavou,
že vidí Dravce. Černá kůže, protáhlá lebka, tvarem těla připom-
ínal monstrum z hororu. *To musí být halucinace*, napadlo ji.
*Určitě pořád dřepím v té skříni a tohle všechno se odehrává uvnitř
mozku trápeného nedostatkem kyslíku.*

Cizí tvor jí sevřel zápěstí a zlehka si ji přitáhl blíž. *Může
být halucinace tak skutečná?* ptala se sama sebe. *Kdyby mě chtěl
zabít, už by to udělal. Přece jsem počítala s tím, že ve vesmíru nebu-
dou jen krásní tvorové. A většina toho, co vidím, může být skafandr,*
argumentovala mlčky, aby se vzchopila. Nezabralo to.

„Co jsi zač?!“ vyhrkla a roztřásla se odporem. Přístroj na
jejích zádech vydal varovný tón informující ji o nebezpečně
nízké hladině kyslíku.

Místo odpovědi se otočil a skočil.

„Jak můžeš —?“ Zvedl se jí žaludek, když si uvědomila, že tvor má dlouhý ocas, který mu v prostoru bez gravitace umožňuje skvěle se pohybovat.

Poškozená loď se otřásla dalším výbuchem. Naklonil se k ní, jako by ji chtěl chránit. Hledí se konečně dostalo tak blízko, že viděla dovnitř, a při tom pohledu omdlela.

O ŠEST LET POZDĚJI

Neslyšela ho přicházet. Nikdy ho neslyšela. Dokázal se pohybovat neuvěřitelně potichu i s plnou výstrojí. Ale věděla o něm ještě dříve, než promluvil. Jeho stín totiž dopadl na prostornou přepravní jednotku, do jejíhož víka právě vytepla laserem jednoduchý vzkaz.

„Přichtl,“ přečetl skřípavě.

„Přítel,“ zopakovala po něm ze zvyku, protože on to nedokázal lépe vyslovit. Byl voják, a tak se od něj očekávalo, že bude bojovat. Mluvení měli na starost jiní. „Snad si toho všimnou,“ dodala.

„Rhdy?“

„Asi ano. A ty?“ sklouzla prsty z rýh nápisu a vzhlédla k němu.

Přikývl.

Přejela ho zkoumavým pohledem a svraštila obočí. Neměl na sobě nic než odlehčený skafandr, vyztužený plíšky unikátního kovu na nejcitlivějších místech. Brnění bylo černé, stejně jako jeho pokožka, takže vypadal jako nahý. U pasu mu chyběl opasek s výstrojí. Ani zbraně nikde neviděla. I když nepochybovala, že je dokonalým vražedným nástrojem i bez nich. Rychlý, tichý a neviditelný v temnotě vesmíru. Kchrat — asi tak nějak znělo jeho hrdelní jméno.

Ostré jako výstřel, jako osten na jeho ocase, když prorazí zbroj nepřítele.

„Určitě ti nic nechybí?“

Přikývl s náznakem úsměvu.

„Nemáš zbraně?“ napověděla mu.

„Mám všechno, co mám povoleno,“ pronesl ve své řeči.

„Máš strach?“

Odhodlaně zavrtěla hlavou, ale oči stočila k přepravní jednotce. *Je to jako rakev*, pomyslela si a mráz jí přejel po zádech. Uloží ji dovnitř. Do krku jí vsune tenké chapadlo, které zatím skrýval pod klíční kostí, aby dýchal za ni a živil její křehké tělo v mrazivém vesmíru. Pak je vystřelí směrem k nejbližší lidské stanici. Pár dnů v téhle zvláštní hibernaci a znovu bude mezi svými. Po šesti letech!

Nacvičovali to osmkrát. Pokaždé byla při vědomí, aby věděla co dělat. Aby nedávila ani nezvracela. Aby se nesnažila dýchat sama, až se probudí. Hlavně aby zůstala klidná a spolupracovala. Byl to zvláštní pocit. Naposledy zůstali propojeni celý den. Dokonce došlo i na bojový trénink, aby si zvykl na její váhu, kdyby se cokoli pokazilo.

„Jestli to nepochopí, zabijí tě,“ zašeptala a přejela mu po paži.

„A o tom byl poslední trénink,“ zachroptěl, až v tom cítila smích. Zapřemýšlela, jestli ho pobavilo, že má strach o jeho život, nebo ta představa, že by mohl zemřít.

„Ještě si projdu své poznámky,“ nadhodila a vytáhla z kapsy elektronický deník. Posadil se za ni, aby jí mohl koukat přes rameno. Vždycky to tak dělal a ona to brala jako nutnou cenzuru. Přece by ji nepustili domů bez toho, aby si zkontrolovali, jaké informace si s sebou odváží.

„Lidská rasa je slabá a zranitelná,“ začala mlčky číst svůj proslav. „Aniž si to uvědomujeme, směřujeme k jejímu zni-

čení. Ne proto, že pronikáme do hlubin vesmíru s naivní představou přátelských setkání. Ale proto, jak se sami ke své rase chováme, jak ji sami znehodnocujeme. Zachraňujeme každého jedince bez ohledu na jeho genetickou výbavu, obcházíme přirozený výběr. Ba co víc, necháváme nemocné a nedokonalé dále se množit. Kazíme tím vlastní genom, zaséváme nemoci hlouběji do své DNA. Zasazujeme si rány, které už možná nikdy nepůjdou vyléčit.

Zároveň necháváme každému svobodnou vůli rozhodnout se, jak se ve svém životě uplatní. Jestli z něj bude voják nebo vědec, učitel nebo prodavačka. Přitom ti nejschopnější, nejtalentovanější začínají svou kariéru již v útlém dětství. O kolik silnější by byl voják, který by se pro roli vojáka již narodil, oproti tomu, který se pro ni rozhodne až v dospělosti?

Strávila jsem šest let mezi rasou, která se vědomě rozhodla pro svůj bezpečný zítřek. Přepadení dravými agresivními netvory, na konci hořkého vítězství a na pokraji zničení začali posouvat svoje hranice. Specializovali se. Očistili svoji DNA. Vyvinuli vojáky, dokonalé vražedné válečníky, kteří dokážou přežít i za nejtěžších podmínek, a přitom se spoléhají spíše na vlastní schopnosti a genetickou výbavu než na poruchové stroje a nedokonalou technologii.

Tuto rasu neznáme, nikdy jsme se s nimi nesetkali, přesto oni nás zpovzdálí pozorovali a také chránili. Dovolili nám v klidu dostat se až do bodu, kdy máme zmapovaný náš vlastní genom, kdy dokážeme sledovat a do jisté míry i kontrolovat celý vývoj dítěte až do jeho narození.

S našimi stále četnějšími cestami do hlubin vesmíru se ale jejich utajení komplikuje. A tak se blíží chvíle, kdy nás jejich ochrana opustí, a my zakusíme naplno hrozby nekončného vesmíru, které nás díky nim doposud mýjely.

Na pozadí těchto skutečností je načase si přiznat, že organizovaná skupina má větší schopnost přežít než jednotlivec, který spoléhá jen sám na sebe, přestože tím vraždíme ducha svobody. V rámci vesmíru je načase myslet jako rasa, jako společnost, která brání nejen své hodnoty, ale především své území, a tím je nelítostný mrazivý vesmír, v němž s naším tělem a s naší křehkou technologií nemáme šanci přežít.“

Opravila pár chyb, vždycky tam nějakou zahlédla. Uložila dokument. Zkontrolovala, jestli je přístupný i bez hesla, kdyby se cokoli pokazilo a po nich nezůstal než tento malý přístroj. Nakonec se otočila. Trpělivě ji sledoval a pak se pokusil o úsměv. V jeho tvrdých rysech s ústy plnými ostrých zubů to nevypadalo úplně povzbudivě.

„Je divné, že si neberu nic víc,“ špitla a zastrčila si deník za kombinézu.

„Co bys chtěla?“

Nejistě pohodila rukama. „Zásoby? Vybavení?“

„Máš mě,“ ujistil ji už postě. „Já jsem tvoje přežití. Schránka je vzduchotěsná a odolná, otevírá se zevnitř.“

„Já vím,“ zarazila jeho výklad. „Nouzový signalizátor?“

Poklepal si na rameno: „Začne vysílat za pět dní. Nepřehlédnou nás.“

Přikývla a už poněkolkáté si překontrolovala identifikační kódy ze starého skafandru, které jí připevnili na tento nový. *Nepřehlédnou a poznají*, doplnila v duchu. Nato se zadívala na dno rakve. Už to není trénink. Teď už je to doopravdy, uvědomila si a v krku jí vyschlo. „Já první, že?“ ujistila se a touha dostat se domů najednou citelně zeslábla.

Podal jí ruku, aby jí pomohl dovnitř. Položila se na záda a on se nad ni naklonil. V místě, kde končil hrudní plát a začínal krk, se mu pohnul cíp zvlněné kůže a chapadlo se začalo soukat k ní. Sejmul jí z tváře dýchací masku. Zadržela dech

a poslušně otevřela ústa. Za pár vteřin už byli propojeni. Nechala ho dýchat za ni. Spokojeně ji pohladil po vlasech. Ze zad vysunul šest dalších chapadel, kterými ji objal, aby si ji těsněji přimkl k hrudi. Nakonec jí volnou kůží pod krkem překryl nos. Náhle jí přes zorné pole přelétl světlý stín cizí ruky a cosi jí štíplo ze strany do krku. Během chvilky ztratila vědomí.

Procitla pevně přitisknutá k jeho tělu. *Jen klid*, připomněla si předchozí trénink. *Nejprve zjistit, co se děje, potom dýchat.*

Kchratova chapadla ji stiskla tak pevně, až to zabořilo. Smýkl sebou stranou, přitom jí přimáčkl ruku, a opět se narovnal. Došlo jí, že něco je špatně. Do očí sotva probuzených z hluboké tmy ji bolestivě zaštěpalo oslnivé světlo. Ústa i nos měla pevně přilepená k jeho hrudi, viděla jen kousek nad jeho levé rameno.

„K čertu, tak už to zabte!“ zaslechla zřetelný lidský výkřik. Ne ten nesrozumitelný shluk souhlásek a skřeků špatně napodobujících lidskou řeč, ale jasně artikulovanou větu. Ten hlas jí vehnal slzy do očí.

Dokázali jsme to. Jsem doma, zajásala a pak jí došlo, co řekl.

Trhla jazykem, aby dala Kchratovi znát, že už je při vědomí. Chapadlo v jejím krku sebou cuklo a začalo se soukat ven, jinak ale sevření jejího těla nepovolil. Svět nad jeho rameny se houpal. Rozpoznávala jen šmouhy postav. Znenadání se dal opět do pohybu, až se jí udělalo špatně, jak se prudce otočil a uskočil.

V ten moment někdo bolestně vykřikl, což ji přimělo pokusit se celý proces odpoutání urychlit. Vzepřela se, aby pootočila hlavu. Chapadlo ji ostře škráblo do krku, až ucítila krev. Zavrčel její jméno.

„Žije!“ zařval někdo. „Pohnula se!“ Ten hlas jí byl nějak povědomý.

„To nevíš jistě,“ namítl druhý člověk.

„Zastřelí to už někdo?!“ naléhal známý hlas.

„Ne!“ pokusila se vykřiknout. *Hlavně nestřílet, vy tupci*, dodala v duchu. Ještě pořád svíral její obličej, takže nevydala ani hlásku. Uvolnila alespoň ruku a zamávala jí v jasném gestu.

„Viděls to?“ ozval se zoufalý hlas. „Je při vědomí! Žije!“

„To znamenalo stát,“ potvrdil mu druhý. „Stáhněte se!“

Alespoň jeden má špetku rozumu, zadoufala.

„Erin! Erin, slyšíš nás?“

Daniel? došlo jí náhle. *Je možné, že je to Daniel?*

Kchrat se prohnul, uskočil a převalil se. Přilehl jí ruku, kterou se pokoušela ukázat, že je v pořádku.

„Zabte to! Kurva, hned to zabte!“ zaječel Daniel.

„Nestřílet!“ zazněl jasný rozkaz a Kchrat se zastavil.

Cítila, jak ztěžka oddechuje. Nebylo snadné dýchat za dva a bojovat se zátěží. Nemluvě o času, který strávil v cestovní jednotce závislý jen na svých tělesných zásobách.

„Slyší nás a je OK. Viděl jsem její gesto. Stáhněte se! Tak dejte tomu prostor!“

Kchrat se sehnul, opřel se dlaněmi o zem a začal povolovat sevření. Cuknul chapadlem ven z jejího krku a uvolnil i nos. *Ještě vteřinku*, říkala si v duchu a usilovně potlačovala dávení. Opatrně ji položil na zem, chapadla zvolna sklouzávala po jejím těle. Už už chtěla zahlédnout jeho oči s výrazem spokojeného souhlasu, že se může nadechnout sama. Ale nedíval se na ni.

Zavrčel, pak ji znovu sevřel a škulbl sebou. Ocas s ostrou špicí jen o vlásek minul její hlavu doprovázen třesknutím výstřelu a následován zaúpěním nepřítele. Jeho pohyb byl ale příliš náhlý a sevření nepevné. Hrubý konec dýchacího

chapadla ji podruhé škrábl v ústech. Nato se od ní konečně odpojil.

„Řekl jsem nestřílet!“

Převalila se na břicho. „Nechte ho!“ chtěla vykřiknout, ale jen zachroptěla a rozkašlala se. Zem před ní pokropily krvavé sliny. Natáhla ruku po Kchratovi ve snaze znovu se k němu přitisknout a bránit ho vlastním tělem. Ale hmátla do prázdna. Někdo k ní přiběhl z druhé strany.

Odstrčila cizí ruce a pokusila se rozhlédnout. Oči odmítaly zaostřit. Pořád viděla jen světlo a stíny postav. „Přítel,“ zasyčela. Hlasivky se bolestně stáhly a do úst se jí nahrnula další krev.

„Nadechni se, Chritn,“ zazněl prostorem Kchratův hrdelní skřek.

K čertu, měla jsem se nejdřív nadechnout, vynadala sama sobě. Svět kolem se rozhoupal přílivem čerstvého vzduchu a pak ztratila vědomí.

Probrala se na lůžku. Zběsile zamrkala, aby zaostřila.

„Ještě se nehýbejte,“ ozvalo se vedle ní.

Až teď zpozorovala postavu muže. Měl bílý plášť a v ruce přístroj, kterým pomalu přejížděl po jejím krku a napravoval škody napáchané Kchratovým chapadlem. V lokti měla kapačku a na hrudi a spánku diagnostická čidla.

„Vítejte zpět, slečno Marthenová.“ Kulatá tvář plná vrásek se na ni usmála. Tmavé oči v ní probouzely důvěru a proše-divělé vlasy podtrhovaly dojem zkušeného lékaře. Mohlo mu být kolem padesátky. „Jsem doktor Zhin Lui.“

„Kde je?“ s vypětím zasípala a rozhlédla se. Na ošetřovně kromě doktora a běžného lékařského vybavení nebylo nic. Tedy Kchrat tam nebyl.

Číňan zvedl ruku a stiskl komunikátor na tváři: „Kapitáne, slečna Marthenová je při vědomí.“

„Jak je na tom? Může mluvit?“ zaznělo z doktorova sluchátka.

„Ještě ne,“ odpověděl muž.

Erin mezitím spěšně zhodnotila svoji situaci. Pořád na sobě měla cestovní kombinézu. I deník zůstal v kapse. Jen jí vyhrnuli rukávy a rozepnuli cestovní halenu. To bylo znamení, že nebyla v bezvědomí dlouho. Odstrčila doktorovu ruku s přístrojem, strhla čidla, a nakonec hmátla po kapačce.

V tu chvíli jí ale doktor zadržel. „Kdybyste mi dala ještě minutu —“

„Kde je?“ hodně otevírala ústa, aby jí rozuměl.

„To se ptáte na toho Dravce?“

Přikývla.

„Je v pořádku,“ ujistil ji. „Tedy, alespoň doufám. Rozhodně není zraněný. Danielova střela minula. Jen... Kašle jakýsi hlen. Kolegové si myslí, že je to krev, ale já bych hádal, že má spíš potíže s dýcháním. Ale víc asi těžko zjistíme. Nikdo si netroufá s ním navázat kontakt.“

„Musím za ním.“ Důrazně doktora odstrčila a sklouzla nohama z lůžka. Pokoj se rozhoupal a v hlavě se jí rozhučelo. Ucítila, jak jí Lui sevřel loket a vytáhl jehlu.

„Vyrážíme k hangáru, kapitáne. Chce svého přítele vidět.“

„Čekám na místě,“ zazněla okamžitě odpověď. „Pospěšte si, Zhine. Všichni mají nervy na pochodu. Kdybych tu nebyl, už by to zastřelili.“

Erin poukázala na doktorovo zápěstí s hodinkami. „Jak dlouho jsem byla mimo?“ napnula hlasivky až do bolesti.

„Asi půl hodiny,“ sdělil jí a spolu pomalu opustili ošetřovnu.

Spleťí chodeb se dostali až k hangáru, kde stála ozbrojená ostraha. Doktor kývl, aby je vpustili dovnitř, a mohutná vrata se otevřela. Za nimi se chvělo silové pole. Jeho deaktivaci provedl sám Zhin, a sotva prošli, opět ho sepnul.

Nebylo pochyb o tom, kde se Kchrat nachází. Ve spodní části hangáru kolem jedné z průzkumných lodí bylo rozmístěno několik provizorních zátarasů z přepravních boxů a jiného vybavení. Za nimi stáli nebo klečeli vojáci v plné zbroji a s prsty těsně u spouští zbraní. Cílili na slabší stěnu mobilního silového pole, za nímž se černala Kchratova cestovní jednotka. Patrně ji lidé po vyložení ještě ani nestačili odnést do zabezpečeného prostoru a Kchrat už ji zevnitř otevřel.

K Erin se ostrým krokem blížil podsaditý muž v kapitánské uniformě. „Simon Norten, kapitán průzkumné vesmírné lodi *Ethernal*,“ podal jí ruku. „Jste to opravdu vy, slečno Marthenová?“

Přikývla.

„Jak se cítíte?“

„Nenechala se ošetřit, takže by ještě neměla mluvit,“ pronesl za ni Lui.

„Snad mi tedy dokážete alespoň naznačit pár odpovědí,“ zadoufal kapitán. „Všiml jsem si, že na té cestovní jednotce je napsáno *Přítel*. Nebýt toho, asi byste už byli oba mrtví,“ poznamenal Simon.

Erin ukázala na silové pole. Zdálo se, že se Kchrat choulí v nejbzdálenějším rohu, nehybný jako mrtvý.

„Chcete dovnitř?“ dovtípil se kapitán.

„A jídlo a vodu pro něj,“ zasípala. „Neublíží vám.“

„Věřím vám, ale musím být opatrný,“ zachmuřil se kapitán. „Zabil dva muže a čtyři zranil.“

Erin sáhla do kapsy, odkud vytáhla deník, a začala psát: „Jen se bránil.“

Kapitán jí nahlédl pod ruce.

„Mě bránil,“ upřesnila písemně. „Kdybyste počkali, než mě položí na zem —“

„Chápete snad, jak to celé vypadalo,“ namítl kapitán dřív, než větu dokončila.

„Jak scéna z hororu,“ podtrhl doktor.

„Cestovali jsme několik dní závislí jen na jeho tělesných zásobách. Potřebuje jíst a pít,“ pokračovala na klávesnici. „Nejen technika umožňuje cestování vesmírem. Oni spoléhají na biologii.“

„Fascinující,“ vydechl Zhin. „Takže on vás nevysával —“

„Spíš já jeho. Obětoval se pro mě,“ pokračovala. „Opustil všechno, jen abych se dostala domů. A teď je sám v ohrožení života. Ani neví, že jsem v pořádku.“

„No dobrá,“ kapitán konečně mávl na nejbližšího muže, který přiklekl k přenosné jednotce, aby část pole deaktivoval.

„Nebude vám vadit, když půjdu s vámi?“ zeptal se doktor Lui a Erin vděčně přikývla. Na nejistých nohách potřebovala jeho oporu. I po té krátké procházce začínala pociťovat, kolik jí cesta v Kchratově hibernaci stála sil. Přesto tušila, že ze strany Zhina jde víc o zvědavost vůči Kchratovi, než o snahu jí pomoci.

Společně překročili hranici silového pole, které za jejich zády opět rychle vyrostlo. V tu chvíli se černý tvor rozvinul jako klubko ostnatých hadů, aby na zem vykašlal další chuchvalec hustého hleny. Protáhla černá lebka se zvedla a zabodla do nich dvě mrazivě modré oči. Lui při tom pohledu strnul, takže se mu Erin vytrhla a těch několik kroků, které ji od mimozemšťana dělily, dovrávorala sama.

„Ublížil jsem ti,“ zachrčel ve své řeči.

„Ne,“ důrazně zavrtěla hlavou. Nato provedla dvě jednoduchá gesta: „Jsem v pořádku. Jak je tobě?“

„Adaptuji se,“ konstatoval nevzrušeně a odvrátil se, aby vydával další hlen.

„Co je to s ním?“ příkradl se doktor blíž.

„Přizpůsobuje plíce našemu vzduchu,“ odpověděla písemně.

„Děláte si legraci?“

Erin zamračeně sledovala mohutná černá ramena i hrud', jak se nepravidelně zvedají těžkým dechem.

„Takže,“ Zhin k ní natáhl lékařský přístroj, který používal na ošetřovně, „teď když jste u něj, můžu dokončit vaši léčbu.“

„Pak,“ odmítla ho.

„Jsem na tom lépe než ty,“ vyčetl jí Kchrat.

„Jsi zesláblý...“ dala se do psaní.

„Pořád jsem bojeschopný,“ zavrčel s vyceněnými zuby.

„Než donesou nějaké jídlo, minutku to potrvá,“ vložil se do jeho skřeků doktor, jako by vytušil, o čem spolu hovoří. „Potřebujeme váš hlas, slečno. Psaní je poněkud zdoluhavé.“

Kchrat přikývl a zvedl ocas. Opatrně, aby ji neškrábl čepelí, omotal pružný sval kolem Erininy ruky a stáhl ji na zem. Neochotně se podvolila. Opřela se o chladnou zeď a zaklonila hlavu. Doktor jí přiložil přístroj na krk a aktivoval léčivý paprsek. Oči přitom nespouštěl z černého tvora, jehož tělo se opět napjalo jako v křeči, ale namísto dávení se jen rozkašlal.

„Myslíte, že bych si ho mohl oskenovat?“ zašeptal Lui, když se na přístroji rozsvítila zelená.

Erin si promnula krk. Po bolesti už nebylo ani stopy. „Zeptejte se jeho,“ pronesla. „Jmenuje se Kchrat.“

„Jak, když neznám jeho řeč?“

„Ale on zná tu naši,“ sdělila mu a musela se pousmát, když viděla, jak doktor zalapal po dechu.

„No samozřejmě,“ přikývl vzápětí. „Šest let jste u nich strávila, je to tak?“

„Ano, ale oni naši řeč znali dávno před tím. Pozorují nás už dlouho.“

„Opravdu? A jak jim vlastně říkáte? Uvědomujete si, že jste objevila první inteligentní rasu?“ pokračoval doktor ve svém vyzvídání a těkal očima z Erin na černého tvora a zase zpět.

„Jméno jejich planety zní jako Šatchra,“ nastínila svůj postup, „tak podle toho —“

Silová stěna náhle opět pohasla a do prostoru vstoupil kapitán s několika vojáky: „Vidím, že váš krk už je v pořádku, slečno Marthenová.“

„Ano. Děkuji za péči, kapitáne.“ Erin vstala a přelétla muže zkoumavým pohledem. „Prosila jsem o jídlo a pití pro mého zachránce,“ vytkla jim decentně.

„Vše je v kajutě, kterou jsme pro něj připravili. Bude schopen přesunu?“ zajímal se kapitán.

Kchrat v odpověď zavrčel.

„Říká, že ano,“ přeložila Erin.

„A nechá se spoutat?“ kapitán spojil ruce, jako by prosil. Očividně chtěl naznačit, že Kchrat není vězeň.

„To přece vůbec není třeba,“ nesouhlasila Erin.

„Slečno Marthenová, já jsem zodpovědný za bezpečí posádky na této lodi. A nedovolím, aby po ní volně pobíhal neznámý nebezpečný tvor,“ osvětlil jí Simon.

„Nebezpečný?“ povytáhla obočí.

„Zabil dva muže,“ připomněl jí. „Prosím, slečno, jde jen o bezpečnostní protokol.“

„Chritn, to stačí,“ zavrčel tiše Kchrat. „Mají právo naložit se mnou jakkoli.“

Erin si dlouze povzdechla, ale potom kapitulovala. „Jistě, nechá se spoutat.“

„Udělejte to prosím vy,“ kapitán jí podal pouta.